

במדינה

צה"ל

בשירות

פעיל

ארבע יריות הידונו בכביש עכו-נהריה,

בבוקר הארבעה בדצמבר 1967. היו אלה יריות קטלניות, מהן נפצע נוסע במונית-שירות לנהריה, ואילו נוסעת אחרת, אשה בת 48 מקריית-אטא, נהרגה.

כשעה לאחר-מכן התברר כי אחרי ארבע היריות נורתה יריה חמישית, קטלנית אף היא. היה זה כאשר גילה רוכב-אופניים, שחלף בכביש, את גופו הרוגם של החייל טוראי יוסף ("דאק") רוסו (18), שרוע בתעלה ליד חורשת זיתים, גולגולתו מרוסקת מכודר שירה בעצמו.

קצין התגמולים במשרד-הביטחון סירב לאשר להוריו של רוסו תגמולים והטבות באומרו, כי חוק החיילים שניספו במערכה מקנה זהויות אלו רק לשאריו של חייל אשר נהרג תוך-כדי ועקב שירותו הצבאי. **זכאים...** על החלטתה זו עירערו ה' הורים בפני ועדת עררים, בראשות ה' שופט-המחוזי מקס צירנובילסקי, באמצעות עורך-הדין ישראל קנטור. בתקירתה של ה' ועדה התברר כי מרגע שרוסו חייל, שלי' שה שבועות קודם ליום הקטלני, היה חייל בעייתי, טען כי אינו רוצה להיות חייל, סירב לצאת לאומנים בטענה שהוא סובל ממיחשים שונים.

קבעה הוועדה בהחלטתה: "התברר לנו כי הצעיר גויס לצבא כשהוא במצב נפשי מעורער, סירב לקבל לידיו נשק ולהישבע שבועת-אמונים, ובשלב-כך נכלא בחדר-המע' צר. הוא ברח מבית-המעצר, גנב נשק, ירה בנוסעת, ואחר-כך התאבד. למרות המלצות הרופא-הצבאי הוא לא נשלח לבדיקות פסיכיאטריות. בנסיבות אלה אנו קובעים שמוותו אירע תוך-כדי ועקב שירותו, וכ' אים לתגמולים."

משפט

הצחוק

המרשע

האם יכול צחוקו של נאשם לשמש נימוק להרשעתו?

שאלה זו עמדה בפני שופטי בית-המשפט המחוזי בחיפה, משהובא בפניהם עירעורו של עלי קאסם (29), תושב הכפר סכנין, שהורשע לפני חודשים אחדים בבית-משפט השלום בעכו באשמת אחזקת 130 אלף גיי' רות לליסוף סיגריות, שהובאו לישראל שלא כדין, ונקנס ב-150 ל"י. אחד הנימוקים להרשעתו של קאסם, כפי שגרס בדין ה' שופט אברהם סיקסיק מעכו: "התנהגותו של הנאשם בבית-המשפט בשעת מתן עדות על-ידי עד תביעה, שלא היתה מעוררת אמון, הוא ישב וצחק במקומות שלא היה כל מקום לצחוק. דבר זה אומר דרשני."

הנאשם ואביו, שהועמד לדין יחד עימי, טענו כי שכנים, המסוכסכים עימם, עשו ניסיון להכשילם. שופט-השלום סיקסיק זי' כה את האב מחמת הספק. אך הבן הורשע, בין היתר בשל קביעתו של השופט, כי קל היה לו יותר מלכל אדם אחר להניע לאשנ' בים הבן ביתו, שבו נמצאו הניירות.

גם הבן צריך ליהנות. טעת הדיון בעירעורו, קיבלו השופטים את טענת פרק' ליטו של קאסם, עורך-הדין גימל כורי, כי אם גילה שופט-השלום חיך שלא במקומו על פני הנאשם, או צחקו שהפרע למהלך המשפט, יש בכך משום פגיעה בבית-המש' פט, אך לא נימוק היכול לבסס הרשעה.

"אין צורך להרבות במילים על-כך שי' נימוק הצחוק באולם אינו נימוק להרשעה בדין," קבעו השופטים בפסק-דינם. בהתייח' סם לנימוק השני בהרשעה, לפיו קל היה יותר לנאשם להניע לתאים בהם ניתגלו הניירות, קבעו השופטים כי דבר זה מטיל חשד על המערער, אך אינו מספיק להרשע' תו, ומה גם ששופט-השלום זיכה את האב מחמת הספק, ואין לשלול את האפשרות שהיה זה דווקא האב שהניח את הניירות באוהם אשנים בלי ידיעת בנו.

מאתר וגם נציג תביעה הכללית, עורך-הדין נתן קליינברגר, הצטרף לדעת השופ' טים כי הספק שפעל לטובת האב חייב לפ' עול גם לגבי המערער, זוכה עלי קאסם. הפעם צחק קאסם במלוא פיו, באין מפריע.

"פייטון פלייס"

הנה שרון נאלצה לכרוח מגדרה. יחד עם בעלה ילדה הפעוט היא עקרה לחולון, כדי שלא יצביעו עליה באצבע, לא ירחחו בחודר המיטות שלה ולא יציצו דרך חרכי תיסי ביתה.

היא נאלצה לעזוב את ביתה מפני שי' שכנותיה בשיכון בגדרה החליטו שהיא "זונה". אולם לא היה זה סתם סיכסוך שכנים שיגרתי, בו מטיחה שכנה אחת ב' חברתה כינוי-גנאי. זה היה קשר שקשרו נגדה כל שכנותיה בשיכון, שהפכו את גי' דוייה למאבק חייה, שכימעט הסתיים ב' לינץ'. זהו סיפור הנשמע כאילו התרחש בעיירה האמריקאית הקרתנית פייטון פלייס, שהפכה כבר למושג.

"הביא אותה"

מפיגאל

יכון צבא הקבע בגדרה ניצב על גיבעה חולית, לצד הכביש המוביל דרו' מית-מזרחית לעיירה הדרומית הקטנה. הוא מורכב מצריפים שבוים, ושמישו מעם כי' מגורים לטייסי חיל-האוויר, ומכאן גם שמו.

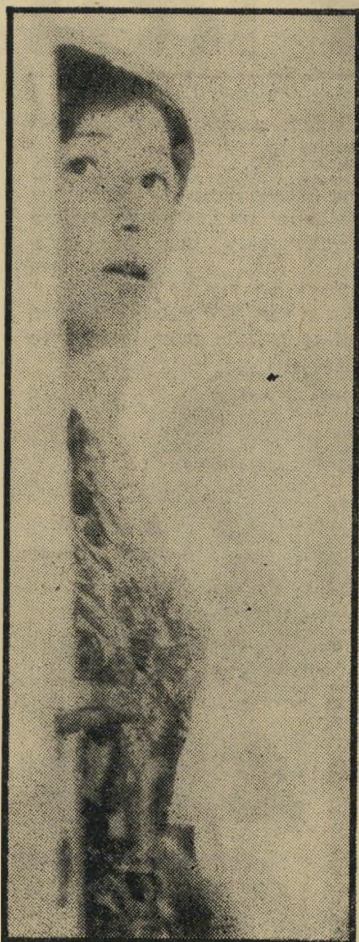
עתה מתגוררים בשיכון עובדי מפעל ציבורי השוכן סמוך בגדרה. כולם מכירים זה את זה ומעורכים האחד בחיי השני. במשך כל שעות היום ריק השיכון מגב' רים. אלה נמצאים יחד בעבודתם במפעל. ואילו הנשים המשועממות בפרובינציה ה' קטנה מצאו עניין לעסוק בו: תנה שרון.

חנה בת ה-20 היתה צעירה פאריסאית ממוצא הונגרי, כאשר הכירה את שלמה שרון בפאריס. הוא שהה אז בצרפת בהש' תלמות מטעם המפעל בו הוא עובד. הרו' מאן ביניהם נמשך שנתיים עד שנישאו ועלו ארצה. לחנה היה קשה להמיר את אורח' חייה הפאריסאי בזה של מקום בגדרה. כי' תוצאה מכך הפכה תוך זמן קצר לשיחת היום בין שכנותיה בשיכון.

תחילה החלו לרכל אודותיה. אחר-כך פת' חו במערכה אישית נגדה. קראו לה ב' מות גנאי, עקבו אחר תנועותיה, התגנבו לדירתה וערכו שם חיפושים, יאפילו צילמו את המבקרים בביתה.

כשכל זה לא עזר, פנו נשות השיכון אל מנהל המפעל בו עובדים בעליהן, דרשו

היא

בשיכון בגדרה

לחנה אלי הביתה ושוחחתי איתה. בהת' חלה היא ניסתה לומר שהיא מקבלת בבית רק חברים שלה ושל שלמה. אבל בסוף, כשלחצתי עליה, היא פרצה בבכי וסיפרה שבעלה מכריח אותה לקבל אורחים כאלה. היא גם סיפרה שהוא מכה אותה והראתה לי את הסימנים שנשארו לה מהמכות.

"אבל גם אחרי השיחה היא לא שינתה את התנהגותה. צעירים מהסביבה היו מדי כים לה בלילה ליד הגדר של השיכון. הם לטנו שזה לא עסק. כשאחד הנהגים טעה בכתובה, וניכנס, במקום לביתה של חנה אל אחת השכנות, החלטנו לפעול. נתנו אולטימאטום לבעלים שלנו: או אנטנו — או היא. מה עזר, שהגיעה לשיכון צעירה נוספת, שהתודדה מייד עם חנה והתחילה גם היא להתעסק באוהם דברים. "אמרנו לבעלים שלנו שאם לא יסלקו את חנה מהשיכון אנטנו לוקחות את היל' דים ומסתלקות מהמקום."

"לא שמרתי"

מסורת!"

כ' תוצאה מאיומים אלה הפכה חנה לנושא המרכזי בו עסקו העובדים ב' מיפעל, המתגוררים בשיכון. למרכזיות ב' מיפעל ניתנה הוראה לעכב את השיחות המיועדות לחנה שרון, ולהאזין להן. מש' לחות נשלחו לביתה של חנה. כל השיכון ניסה לתפוס אותה בשעת מעשה, אלא שי' הוכחה לא נמצאה לטענות הנשים.

סיפרה השכוע חנה שרון: "גנשתי את שלמה בפאריס, כשהיה בהשתלמות מהע' בודה שלו. אני נולדתי בבראזיל ועברתי עם הורי לסאריס כשהייתי בת שנה. למד' תי סקידות ועבדתי אצל נוסריון ציבורי. כשאבא שלי מת, רציתי לעזוב את הבית. כשעלינו ארצה שם אותי שלמה בשיכון בגדרה. היה לי קשה להתרגל לחיים האלה. כימעט כל השכנים דתיים וזרים לרוחי. השכנות התלבשו עלי ודרשו שגם אני אשי' מור על הכשרות. אני לא יודעת אפילו איך עושים את זה. אז אחרי שלא שמרתי על כשרות הם החליטו שאני לא הגונה."

זה, שיכון קטן וסגור. אין לאן ללכת. אפילו אם היה לאן, אין אפשרות. תלוש המשכורת האחרון של בעלי היה על 480

גורשה מלהשיכון

ל"י, הבילוי היחיד שם זה לקבל אורחים. התרגלתי לשלמה מביא הביתה חברים לא' כול. אחר-כך הם התחילו גם לבוא לבד. כיוון שאני מבשלת טוב מאוד, גם לי יש חברים, מאלה שהיכרתי כשלמתי באולפן בתל-אביב. אז גם הם היו באים לבקר אותי.

בוגדת

בבעל

ב' עיני השכנות זה לא מצא חן. הן קראו לי זונה. אני מעדיפה שי' יקראו לי זונה מאשר להיראות כמוהן. הן עשו לי את המרת. כל פעם היו מוצאות סיבה אחרת להיכנס אלי הביתה במפתיע. פעם ישב אצלי חבר של שלמה. לא היה ב' בינינו שום דבר. סתם ישבנו. הן חשבו שמצאו משהו. ניסו להיכנס הביתה בכוח. וכשלא הצליחו, שלהו את הדור כדי שאפי' תח את הדלת.

כשראו ששינו לבושים הן התאכזבו נורא ועזבו אותנו. נכון שהיחסים ביני וביני שלמה אינם כל-כך טובים, אבל מה זה ה' עניין שלהם? אני לא מסתדרת איתו. אני והוא עקשנים נורא. כשאנחנו רבים חוקק' יש גם מכות.

כדי לברוח מההסתגות של השכנות היי' תי בורחת לתל-אביב ומשאירה את הילד עם בייביסיטר. הייתי טוהשת עם חברים מהאולפן ומסתובבת מהבוקר עד הערב. חנה לא ניסתה להסתיר: "מובן שאני בוגדת בבעלי" אמרה. אבל זה ענייני ורק לקבל בבית שלי ועם מי להיפגש. לעניין שלי. אף אחד לא יגיד לי את מי לקבל בבית שלי ועם מי להיפגש. כדי שתוכל לעשות זאת, ברחה משיכון צבא-הקבע בגדרה.

כי השכנים

מענו שהיא

זונה

זונה

לשכנות לאסור מלחמה על חנה שרון: "איראפטר היה להמשיך ככה. שלמה הביא את חנה מפיגאל בפאריס והושיב אותה אצלנו בשיכון. כל היום נכנסו ויצאו מהצריף שלהם כל מיני טיפוסים. הנציגים והסוכנים של כל החברות המסחריות שבאי לשיכון, חיפשו רק את חנה.

"היינו רואים טיפוס אלמוני מסתובב ב' שיכון. היינו שואלות אותו את מי הוא מחפש והוא היה משיב: איפה גרה הזונה?". הסלסוף אצלנו עובר דרך 'המרכזיה של המפעל. כל הזמן היו מצלצים גברים ומ' נסים לקבוע עם חנה פגישה. פעם אפינו קיבלתי אני שיחה כזאת בטעות. הבחור שאל אותי ישר מתי אפשר לבוא וכמה זה יעלה לו. אני לא מתמצאת במתירים של השוק או אמרתי לו: 30 ל"י. הוא ענה לי שבמחיר כזה הוא מוכן לקחת אותי לתל-אביב ולהכניס אותי למלון עם כל הלוקסוס על חשבונו.

"ניסונו לעשות הכל. אני בעצמי קראתי

את סילוקה של חנה מהשיכון "כדי שלא תרעיל את האחירה בו."

מיבצע

הבילוש

מ' נהל המיפעל נסער מהידרעית שמש' מ' רו לו הנשים. הוא שלח את סגנו כדי לחקור בפרשה. הסגן גילה אף הוא תהלה בות מיוחדת היא למעלה לחקירת הפרשה, הצ' טרף למיבצע מעקב של השכנות, עת ניסו לפרוץ בכוח לדירתה של חנה על-מנת זמ' צוא שם חומר מסייע לטענותיהן. העיקוב אומנם לא העלה כל תוצאות, אבל השלישי החרוץ השתכנע כי אין עשן בלי אש וה' פרשה הועברה לטיפולו של משטרת גדרה.

הסמל ניומן, האחראי לנקודת המשטרה בגדרה, התעמק בפרשה הגיע למסקנה כי חקירתה היא למעלה מכוחותיו. הוא הע' בירה לטיפולו של משטרת רחובות. הדב' רים הגיעו עד להתערבותו האישית של מפקד משטרת נפת רמלה-רחובות, סגן' ניצב עזרא גולדברג.

חקירת המשטרה לא העלתה כל חימר מרשיע נגד חנה שרון, אבל חנה שרון ובע' לה נאלצו לעזוב את השיכון.

סליחה

טעות במחיר!

ב' ראש מפעל-הצלב נגד חנה שרון עמדה טובה עמואל (24), שהייתה ה' רוח החיה של מרד השכנות ודוברת מצפון' השיכון. סיפרה טובה על המניעים שגרמו